

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

9. juli 1997^{*}

I sag T-455/93,

Hedley Lomas (Irland) Ltd, Dublin,

Sharpbond Trading Ltd, Stratford-on-Avon (Det Forenede Kongerige),

J. & S.A. Wood (Livestock Exports) Ltd, Redditch (Det Forenede Kongerige),

J. & S.A. Wood, Redditch,

Lesley Dorothy Joan Mills, Framlingham (Det Forenede Kongerige),

Live Sheep Traders Ltd, Framlingham,

* Processprog: engelsk.

Livestock Sales Transport Ltd, Framlingham,

Peter Ziokowski, Folkestone (Det Forenede Kongerige),

Brigstock Farms Ltd, London,

K.A. & S.B.M. Feakins, Llancloudy (Det Forenede Kongerige),

Deaconvale Ltd, Gloucester (Det Forenede Kongerige),

ved barrister Conor Quigley, Bar of England and Wales, for solicitor Anthony M. Burstow, Crawley, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jean-Marie Bauler, 42, Grand-rue,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Thomas Van Rijn og Christopher Docksey, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af barrister Philippa Watson, Bar of England and Wales, og med valgt

adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret,

sagsøgt,

støttet af

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved John E. Collins, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtiget, bistået af Gerald Barling, QC, Bar of England and Wales, og med valgt adresse i Luxembourg på Det Forenede Kongeriges Ambassade, 14, boulevard Roosevelt,

intervenient,

angående en påstand om annullation af artikel 2 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1922/92 af 13. juli 1992 om ændring af forordning (EØF) nr. 1633/84 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende variabel præmie ved slagtning af får og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2661/80 samt om betingelserne for tilbagebetaling af clawback-afgiften som følge af Domstolens dom i de forenede sager C-38/90 og C-151/90 (EFT L 195, s. 10),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne P. Lindh og J.D. Cooke,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 21. november 1996,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter og sagens baggrund

- 1 Den fælles markedsordning for fåre- og gedekød blev indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 1837/80 af 27. juni 1980 (EFT L 183, s. 1, herefter »forordning nr. 1837/80«).
- 2 I henhold til denne forordnings artikel 9, som affattet ved Rådets forordning (EØF) nr. 871/84 af 31. marts 1984 (EFT L 90, s. 35), kunne Det Forenede Kongerige yde en variabel præmie for slagting af får.
- 3 For at undgå, at udbetaling af denne præmie forstyrrede handelen mellem medlemsstaterne og fordrejede konkurrencen mellem producenter fra forskellige områder, bestemte nævnte artikels stk. 3, at der ved udbetaling af præmie for sådanne produkter skulle træffes foranstaltninger til at opkræve et tilsvarende beløb — den såkaldte »clawback-afgift« — ved udførsel af produkterne fra den pågældende medlemsstat.

4 Ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1633/84 af 8. juni 1984 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende variabel præmie ved slagtning af får og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2661/80 (EFT L 154, s. 27, herefter »forordning nr. 1663/84«) fastsættes metoderne til beregning og opkrævning af clawback-afgiften.

5 Denne forordnings artikel 4, stk. 1 og 2, bestemte følgende:

»1. For Det Forenede Kongerige fastsættes det beløb, der i henhold til artikel 9, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1837/80 skal opkræves ved udførsel fra område 5, for de i artikel 1, litra a) og c), i forordning (EØF) nr. 1837/80 omhandlede produkter, hver uge af Kommissionen. Beløbet er lig med den præmie, der fastsættes i henhold til artikel 3, stk. 1, for den uge, hvor de pågældende produkter er udført.

2. Ved udførsel fra område 5 af de i artikel 1, litra a) og c), i forordning (EØF) nr. 1837/80 omhandlede produkter stilles der sikkerhed. Sikkerhedsstillelsen fastsættes af Det Forenede Kongerige således, at den dækker det beløb, der skyldes i henhold til stk. 1, og således, at den mindst er lig med den forventede præmie for den uge, som går forud for den uge, hvor udførslen fandt sted. Sikkerhedsstillelsen frigives, så snart det i stk. 1 omhandlede beløb er blevet betalt.«

6 Rådets forordning (EØF) nr. 3013/89 af 25. september 1989 om den fælles markedsordning for fåre- og gedekød (EFT L 289, s. 1, herefter »forordning nr. 3013/89«), der fandt anvendelse fra den 1. januar 1990, ophævede forordning nr. 1837/80 og indførte en ny fælles markedsordning. Ved forordningen oprettedes et enhedsmarked, idet der dog var visse overgangsbestemmelser. Disse gav navnlig Det Forenede Kongerige ret til at yde en variabel præmie ved slagtning indtil udløbet af produktionsåret 1992. Artikel 9, stk. 3, i forordning nr. 1837/80, som ændret,

blev med samme ordlyd og indhold erstattet af artikel 24, stk. 5, i forordning nr. 3013/89. Ved udbetaling af præmien skulle clawback-afgiften opkræves for kød, der forlod Det Forenede Kongerige.

- 7 Kommissionens forordning (EØF) nr. 3246/91 af 7. november 1991 om bemyndigelse af Det Forenede Kongerige til ikke længere at yde en variabel præmie ved slagtning af får i Storbritannien og om undtagelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 1633/84 (EFT L 307, s. 16) havde tidligere hjemlet Det Forenede Kongerige ret til ikke at opkræve præmien fra begyndelsen af produktionsåret 1992.

- 8 Domstolen blev i 1990 forelagt flere præjudicielle spørgsmål vedrørende gyldigheden af artikel 4, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1633/84.

- 9 Domstolen fastslog i sin dom af 10. marts 1992 (forenede sager C-38/90 og C-151/90, Lomas m.fl., Sml. I, s. 1781, herefter »Lomas-dommen«) følgende:
 - »1) Artikel 4, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1633/84 af 8. juni 1984 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende variabel præmie ved slagtning af får og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2661/80 er ugyldig, idet Kommissionen ved heri at have fastsat opkrævning af en clawback-afgift, hvis størrelse i de fleste tilfælde ikke nøjagtigt svarer til den faktisk ydede præmie ved slagtning, har overskredet de beføjelser, den blev tildelt ved artikel 9, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1837/80 af 27. juni 1980 om den fælles markedsordning for fåre- og gedekød, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 871/84 af 31. marts 1984. Artikel 4, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1633/84 er derfor også ugyldig, for så vidt den bestemmer, at der skal stilles sikkerhed for, at det i henhold til stk. 1 skyldige beløb opkræves.

2) Retsundergivne kan ikke støtte ret på den fastslåede ugyldighed af artikel 4, stk. 1 og 2, i forordning (EØF) nr. 1633/84 for så vidt angår tidsrummet inden afsigelsen af denne dom, medmindre der er tale om erhvervsdrivende eller deres retssuccessorer, som inden dette tidspunkt har anlagt retssag eller indgivet en efter gældende national lovgivning hermed ligestillet klage.

3) Det Forenede Kongerige er ifølge fællesskabsretten forpligtet til at kræve fremlæggelse af dokumenter vedrørende udførsel af får eller fårekød, som er undergivet clawback-afgiften, og til at iværksætte effektive sanktioner mod erhvervsdrivende, som i sådanne dokumenter afgiver urigtige erklæringer.«

10 Kommissionen udstedte herefter forordning (EØF) nr. 1922/92 af 13. juli 1992 om ændring af forordning (EØF) nr. 1633/84 og om betingelserne for tilbagebetaling af clawback-afgiften som følge af Domstolens dom i de forenede sager C-38/90 og C-151/90 (EFT L 195, s. 10, herefter »forordning nr. 1922/92« eller »den omtvistede forordning«).

11 Ved artikel 1, stk. 1, i denne forordning erstattedes artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1633/84 med følgende bestemmelse:

»1. For Det Forenede Kongerige er det clawback-beløb, der i henhold til artikel 24, stk. 5, i forordning (EØF) nr. 3013/89 skal opkræves ved udførsel fra område 1 for de i artikel 1, litra a) og c), i nævnte forordning omhandlede produkter, lig med den præmie, der er fastsat i henhold til artikel 3, stk. 1, i nærværende forordning, og faktisk ydet for de samme produkter, der er omfattet af nævnte clawback.

På anmodning af den handlende fastsættes clawback-beløbet til den gennemsnitlige størrelse af præmien for ugen for produkternes udførsel og for de tre foregående uger.

Senest 28 dage efter meddelelsen fra de britiske myndigheder oplyser de handlende, hvilken af de nævnte valgmuligheder de ønsker at anvende. Den valgte mulighed gælder for hele clawback-beløbet.

Vælger en handlende den første mulighed, skal han samtidig på en for de britiske myndigheder tilfredsstillende måde godtgøre, hvilket præmiebeløb der faktisk er ydet for de produkter, som er omfattet af den pågældende clawback. Myndighederne kan forlænge perioden for fremlæggelse af bevis med 60 dage.

Vælger den handlende den anden mulighed, underretter de britiske myndigheder ham om det clawback-beløb, der er beregnet i henhold til andet afsnit.

Hvis der ikke vælges mulighed inden 28 dage, eller hvis der i forbindelse med første valgmulighed ikke fremlægges bevis inden yderligere 60 dage, fortabes hele sikkerheden.«

- 12 Artikel 2, som er den bestemmelse, der anfægtes i denne sag (herefter »den omtvistede bestemmelse«), er affattet således:

»1. Handlende eller af dem bemyndigede personer, der forud for Domstolens dom af 10. marts 1992 i de forenede sager C-38/90 og C-151/90 har anlagt sag eller indgivet en klage, der ifølge gældende national ret må sidestilles hermed, vedrørende beregningsmetoden for clawback-beløbet, jf. artikel 4, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1633/84, har under overholdelse af de i henhold til national ret gældende frister og procedurer ret til at få tilbagebetalt forskellen mellem det clawback-beløb, de har betalt, og den præmie, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, i nævnte forordning, og som faktisk er ydet for de samme produkter.

På anmodning af den handlende kan der også foretages tilbagebetaling af forskellen mellem det clawback-beløb, der faktisk er betalt, og den gennemsnitlige størrelse af præmien for den uge, hvor produkterne er udført, og for de tre foregående uger.

2. Inden den 30. november 1992 skal de i stk. 1 omhandlede personer over for de britiske myndigheder angive:

— den dato, fra hvilken deres krav løber

— det clawback-beløb, der er betalt fra denne dato til den 10. marts 1992

og

— den præmie, der faktisk er ydet for de samme produkter, som er omfattet af den pågældende clawback, medmindre de har indgivet ansøgning i henhold til stk. 1, andet afsnit; desuden skal de over for de britiske myndigheder fremlægge dokumentation for ovennævnte oplysninger.

3. De britiske myndigheder underretter inden den 31. december 1992 Kommissionen om, hvor mange krav om tilbagebetaling der er fremsat i henhold til stk. 1, og oplyser, hvilken periode kravet vedrører, og hvilket beløb der kræves tilbagebetalt.«

- 13 Sagsøgernes erhvervsvirksomhed består i eksport af fårekød fra Det Forenede Kongerige, især eksport af levende dyr. De har på forskellige tidspunkter mellem 1980 og 1992 betalt visse beløb til den myndighed i Det Forenede Kongerige, som forvalter ordningen om variable præmier ved slagtning, nemlig Intervention Board for Agricultural Produce (herefter »interventionsorganet«). Disse indbetalinger blev foretaget på grundlag af regninger, som indeholdt clawback-beløb beregnet af interventionsorganet på grundlag af sagsøgernes toldanmeldelser vedrørende antallet og kategorien af eksporterede får. På grund af dommen i Lomas-sagen blev de den 10. marts 1992 eksisterende regninger ikke betalt af sagsøgerne. Disse havde anlagt sag den 10. marts 1992, tidspunktet for nævnte dom, og nedlagt påstand om tilbagebetaling af de beløb, de havde betalt i henhold til artikel 4 i forordning nr. 1633/84.
- 14 I 1994 blev Domstolen forelagt en ny række præjudicielle spørgsmål i henhold til EF-traktatens artikel 177, som vedrørte gyldigheden og fortolkningen af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1633/84, som ændret ved forordning nr. 1922/92.
- 15 Domstolen fastslog ved dom af 8. februar 1996 (sag C-212/94, FMC m.fl., Sml. I, s. 389, herefter »FMC-dommen«) følgende:
- »1) Gennemgangen af spørgsmålet har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 4, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1633/84 af 8. juni 1984 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende variabel præmie ved slagtning af får og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2661/80, som ændret ved artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1922/92 af 13. juli 1992 om ændring af forordning nr. 1663/84, samt om betingelserne for tilbagebetaling af clawback som følge af Domstolens dom i de forenede sager C-38/90 og C-151/90, samt om gyldigheden af artikel 2 i forordning nr. 1922/92.
- 2) Det beviskrav, som er opstillet i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1633/84, som ændret ved artikel 1 i forordning nr. 1922/92 og i artikel 2 i forordning nr. 1922/92, skal fortolkes således, at de handlende på en for de britiske

myndigheder tilfredsstillende måde i overensstemmelse med national ret og inden for den frist, som er fastlagt i forordning nr. 1922/92, skal godtgøre, hvilket præmiebeløb der faktisk er ydet for de produkter, som er omfattet af clawback, under den betingelse, at de nationale forskrifter ikke begrænser de fællesskabsretlige bestemmelsers rækkevidde og effektivitet.

- 3) Præmis 30 i dommen af 10. marts 1992 (forenede sager C-38/90 og C-151/90, Lomas m.fl.) skal, hvad angår krav om tilbagebetaling af clawback, som er erlagt med urette før den 10. marts 1992, fortolkes således, at de erhvervsdrivende eller disses retssuccessorer, som inden dette tidspunkt har anlagt retssag eller indgivet en efter gældende national lovgivning herved ligestillet klage, kan påberåbe sig, at artikel 4, stk. 1 og 2, i nævnte forordning nr. 1633/84 har været ugyldig fra bestemmelsens ikrafttræden, medmindre eventuelle nationale bestemmelser inden for de af fællesskabsretten udstukne grænser indskrænker den periode forud for fremsættelsen af kravet, for hvilken der kan ydes tilbagebetaling af det beløb, der er erlagt med urette.
- 4) Hvad angår de punkter, som ikke er afklaret med artikel 2 i den nævnte forordning nr. 1922/92, skal de nationale retsinstanser, når de skal tage stilling til et krav om tilbagebetaling af clawback, der er opkrævet med urette, anvende national ret, for så vidt de heri fastlagte bestemmelser ikke er mindre gunstige end dem, der gælder for tilsvarende søgsmål på grundlag af national ret, og bestemmelserne heller ikke i praksis gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til Fællesskabets retsorden.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

- ¹⁶ Denne sag er blevet registreret på Domstolens Justitskontor den 11. september 1992 under nr. C-356/92, og den skriftlige forhandling er forløbet ved Domstolen. To andre søgsmål blev registreret på Domstolens Justitskontor den 11. september 1992 under nr. C-355/92 og C-357/92. En fjerde sag blev registreret den 24. september 1992 under nr. C-370/92.

- 17 Ved kendelse af 3. november 1992 blev de fire sager forenet med henblik på retsforhandlingerne og domsafsigelsen.
- 18 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident af 18. marts 1993 fik Det Forenede Kongerige tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.
- 19 Som følge af ikrafttrædelsen den 1. august 1993 af Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF, af 8. juni 1993 om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom, om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21) blev de forenede sager overført til Retten ved Domstolens kendelse af 27. september 1993. De blev registreret ved Rettens Justitskontor henholdsvis under numrene T-455/93, T-454/93, T-456/93 og T-457/93.
- 20 Ved skrivelse af 6. juni 1994 anmodede sagsøgerne i sagerne T-455/93, T-456/93 og T-457/93 om, at retsforhandlingerne blev indstillet, indtil Domstolen havde afsagt dom vedrørende anmodningen om præjudiciel afgørelse i sag C-212/94 (FMC-sagen). Retsforhandlingerne i de fire sager blev indstillet ved Rettens kendelse af 25. oktober 1994.
- 21 Efter afsigelsen af dommen i FMC-sagen den 8. februar 1996 anmodede Retten ved skrivelse af 26. marts 1996 parterne om at forelægge deres bemærkninger med hensyn til sagens genoptagelse.
- 22 Kommissionen fremsatte den 24. april 1996 sine bemærkninger og gjorde gældende, at sagsøgerne ikke havde nogen retlig interesse i at fortsætte sagen, eftersom deres argumenter var blevet behandlet i FMC-dommen. Sagsøgerne understregede ved skrivelser af henholdsvis 3. og 17. maj 1996, at deres situation i denne sag var anderledes, for så vidt som de eksporterede levende får, og de anførte, at FMC-dommen alene vedrørte erhvervsdrivende, som eksporterer kød.

23 Ved skrivelser af 4. september, 8. juli og 27. august 1996 meddelte sagsøgerne i sagerne T-454/93, T-456/93 og T-457/93 Retten, at de ønskede at hæve sagerne. Disse blev slettet af registret i henhold til en kendelse afsagt af formanden for Fjerde Afdeling den 2. oktober 1996.

24 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Retten har dog besluttet at stille Kommissionen en række spørgsmål, som denne har besvaret den 30. august 1996. Parterne har afgivet indlæg i retsmødet den 21. november 1996.

25 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Sagen fremmes til realitetsbehandling.

— Artikel 2 i forordning nr. 1922/92 annulleres.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

26 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 27 Det Forenede Kongerige har nedlagt påstand om, at Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

Retlige bemærkninger

- 28 Hverken sagsøgte eller intervenienten har i denne sag bestridt, at sagsøgerne er umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede bestemmelse som krævet i EF-traktatens artikel 173, fjerde afsnit, hvilket i øvrigt også er tilfældet. Søgsmålet kan derfor fremmes til realitetsbehandling.

Spørgsmålet om, hvorvidt anbringendet om ugyldigheden af artikel 2 i forordning nr. 1922/92 med hensyn til handel med levende dyr kan admittes

Parternes argumenter

- 29 I de skrivelser, som er angivet ovenfor i præmis 22, og navnlig diskuteret under retsmødet, har sagsøgerne forsøgt at sondre mellem handelen med levende dyr og handelen med fårekød og anført, at alene sidstnævnte form for handel var omhandlet i FMC-dommen. De har anført, at FMC-dommen, selv om den fastslog, at den omtvistede bestemmelse er gyldig, alene vedrørte handelen med fårekød, for så vidt som produkterne efter de gældende bestemmelser skulle eksporteres inden for 21 dage, efter at præmien var udbetalt den erhvervsdrivende, som normalt var producenten. I dette tilfælde ville beregningen af clawback-afgiften på grundlag af gennemsnitspræmien over en periode på fire uger normalt føre til et resultat, som kun adskilte sig lidt fra det faktisk ydede præmiebeløb. For så vidt derimod angår handelen med levende kvæg skal fårene anbringes i karantæne i 30 dage inden udførslen, hvorved datoen for karantænen begyndelse med henblik på anvendelsen af 21-dagesreglen anses for eksporttidspunktet, mens clawback-afgiften beregnes på grundlag af den reelle eksportdato, hvorfor clawback-beløbet adskiller sig væsentligt fra det faktisk ydede præmiebeløb. Da fårene fortsætter deres vækst i karan-

tæneperioden, omfatter clawback-afgiften en højere vægt end den, som ligger til grund for præmien. Sagsøgerne har under retsmødet anmodet om, at den sagkyndige erklæring, de har ladet foretage vedrørende dette spørgsmål, fremlægges.

- 30 Kommissionen og Det Forenede Kongerige har protesteret imod, at denne erklæring er fremlagt efter den skriftlige forhandlings afslutning, idet de henviser til, at de ikke inden retsmødet havde kunnet gøre sig bekendt hermed. Under alle omstændigheder har de anført, at dette anbringende går ud over sagens oprindelige genstand, og derfor i medfør af artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement måtte afvises.

Rettens bemærkninger

- 31 Artikel 38, stk. 1, i Domstolens procesreglement, der finder anvendelse, når sagen er anlagt, og hvis ordlyd er fuldstændig identisk med artikel 44, stk. 1, i Rettens procesreglement, bestemmer, at en stævning bl.a. skal angive søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Artikel 42, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der svarer til artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement, bestemmer, at nye anbringender ikke må fremsættes under sagens behandling for Retten, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

- 32 Da bestemmelserne om gennemførelsen af ordningen om variabel præmie ved slagting på alle de i sagen relevante tidspunkter fandt anvendelse på såvel handelen med levende kvæg som med fårekød, var sagsøgerne utvivlsomt bekendt med den særlige situation for erhvervsdrivende, der driver handel med levende kvæg, hvorfor sagsøgerne havde kunnet fremsætte denne særlige situation til støtte for et særskilt anbringende i stævningen. Afsigelsen af FMC-dommen er ikke en retlig eller faktisk omstændighed, der indebærer, at sagsøgerne kan støtte ret på undtagelsesbestemmelsen i nævnte artikel 48, stk. 2. Dette anbringende må derfor afvises fra realitetsbehandlingen, hvorfor Retten også allerede under retsmødet afslog, at sagsøgeren som bevis kunne fremlægge den nævnte sagkyndige erklæring.

- 33 Under alle omstændigheder verserer den sag, som sagsøgerne har anlagt ved den nationale ret, stadig, hvorfor afvisningen af dette supplerende anbringende ikke fratager dem muligheden for at påberåbe sig dette for den nationale ret. Det påhviler nemlig den nationale ret at afgøre, om sagsøgernes situation giver dem ret til en anden løsning end den, der blev anlagt i FMC-dommen, hvorved den nationale ret om nødvendigt kan forelægge ethvert spørgsmål vedrørende fællesskabsretten til Domstolen i henhold til EF-traktatens artikel 177.
- 34 Sagsøgerne har endvidere fremført to andre anbringender til støtte for deres annullationspåstand, dels en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, dels en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

Første anbringende: tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

Parternes argumenter

- 35 Det første anbringende består af to dele. Den første del støttes på de engelske lovbestemmelser vedrørende tilbagebetaling af beløb, der uretmæssigt er betalt til en offentlig myndighed. Den anden del vedrører tilbagebetalingsbetingelserne i den omtvistede bestemmelse.

— Anbringendets første del, der støttes på de engelske lovbestemmelser om tilbagebetaling af fejlagtigt udbetalte beløb

- 36 Sagsøgerne har anført, at den pågældende bestemmelse tilsidesætter retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet sagsøgerne på det tidspunkt, hvor de anlagde sag, med føje havde kunnet forvente at få

tilbagebetalt et beløb, som de havde til gode i henhold til engelsk rets principper. De har forklaret, at de har anlagt sag ved den engelske High Court med henblik på at få tilbagebetalt de beløb, der var betalt i clawback-afgift, inden afsigelsen af dommen i Lomas-sagen. De har under dette søgsmål principalt anført, at de har ret til tilbagebetaling af alle de beløb, de har erlagt, under henvisning til, at de nationale myndigheder ikke havde nogen lovhjemmel til at opkræve clawback-afgiften. Subsidiært har de anført, at selv om interventionsorganet havde kunnet pålægge clawback-afgiften, forelå der ikke nogen hjemmel for betalingen, eftersom alle kravene for så vidt angår beregningen af skyldige beløb var baseret på en ugyldig bestemmelse, nemlig artikel 4 i forordning nr. 1633/84. Mere subsidiært har sagsøgerne anført, at de har ret til at få tilbagebetalt forskellen mellem den clawback-afgift, de er blevet pålagt, og de beløb, de skulle have betalt, hvis der var blevet anvendt en lovlig beregningsmetode.

- 37 Ifølge sagsøgerne har Domstolen udtrykkeligt i dommen i Lomas-sagen fastslået, at det tilkommer den nationale retsinstans at træffe afgørelse om retten til tilbagebetaling. De har erkendt, at Domstolen tilsyneladende var af den opfattelse, at tilbagebetalingen alene kunne omfatte beløbsforskellen mellem clawback-afgiften og præmien. De har dog anført, at Domstolen ikke har udtalt sig definitivt om dette spørgsmål, idet Domstolen ikke på noget tidspunkt har angivet, hvilke regler der skulle finde anvendelse på tilbagebetalingen. Tværtimod mener sagsøgerne, at det fremgår, at Domstolen overlader de nationale retter at fastsætte de anvendelige regler, eftersom dommens præmis 30 omfatter alle personer, som har anlagt retssager »efter gældende national lovgivning«. Følgelig påhviler det den nationale ret at afgøre, om retten til tilbagebetaling udelukkende er begrænset til forskellen mellem clawback-afgiften og den faktisk ydede præmie, og altså om sagsøgerne umiddelbart har ret til at få tilbagebetalt alle de betalte beløb, med forbehold af gyldige modargumenter fremsat af interventionsorganet, som f.eks. anbringendet om uberegtiget berigelse.

- 38 Sagsøgerne gør gældende, at det fremgår af de principper, som blev fastlagt af House of Lords i sagen Equitable Building Society mod Inland Revenue Commissioners (1993, AC 70, herefter »Woolwich E B S-sagen«), at de umiddelbart har ret til tilbagebetaling af alle de erlagte clawback-afgifter, med forbehold af eventuelle gyldige argumenter fremsat herimod af sagsøgte. Den omtvistede bestemmelse, som erstatter de nationale bestemmelser om tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte

beløb, påvirker sagsøgernes berettigede forventning på området samt retssikkerhedsprincippet, idet den vanskeliggør tilbagesøgningsproceduren af de pågældende beløb. Mens nemlig efter engelsk ret de erlagte beløb principielt skal tilbagebetales i deres helhed, medmindre der foreligger et herimod begrundet argument, fritager den omtvistede bestemmelse interventionsorganet fra at fremsætte modargumenter og forpligter sagsøgerne til at begrænse deres krav til forskellen mellem det erholdte beløb og det beløb, som skulle have været betalt.

- 39 Sagsøgerne har endelig anført, at Kommissionen ikke i henhold til EF-traktatens artikel 176 var forpligtet til at vedtage den pågældende bestemmelse.

— Anden del af anbringendet: tilbagebetalingsbetingelserne i den omtvistede bestemmelse

- 40 Sagsøgerne har anført, at tilbagebetalingsmetoden i den omtvistede artikels stk. 1, andet afsnit, lider af samme mangel som beregningsmetoden i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1633/84, som Domstolen kendte ugyldig i dommen i Lomas-sagen. De to metoder er næsten ens, eftersom den anfægtede metode bestemmer tilbagebetaling af forskellen mellem det faktisk ydede clawback-beløb og det gennemsnitligt fastsatte præmiebeløb for den uge, hvor produkterne afsendes og de tre tidligere uger, mens artikel 1, stk. 1, bestemte, at clawback-afgiften udgjorde præmiebeløbet for den uge, hvori de pågældende produkter forlod Det Forenede Kongerige.
- 41 Med hensyn til den alternative metode i den omtvistede bestemmelses stk. 1, første afsnit, hvorefter erhvervsdrivende kan få tilbagebetalt forskellen mellem det betalte beløb i clawback-afgift og den faktisk ydede præmie for de samme produkter, mener sagsøgerne, at de herved pålægges en bevisbyrde, de ikke kan løfte, fordi de pågældende præmier er blevet betalt til producenterne og ikke til eksportørerne, hvorfor sidstnævnte ikke i tilstrækkelig grad kan godtgøre størrelsen af de ydede præmier.

Kommissionens og Det Forenede Kongeriges argumenter

- 42 Kommissionen har med hensyn til den første del af anbringendet anført, at af mange grunde kunne sagsøgerne ikke med føje have forventet at få tilbagebetalt hele det erlagte clawback-beløb. Først fremgår det af dommen i Lomas-sagen, at sagsøgerne ikke havde ret til tilbagebetaling af hele det betalte clawback-beløb, men udelukkende til forskellen mellem den ydede præmie og det erlagte clawback-beløb, såfremt sidstnævnte var højere end præmien. Dernæst var det på tidspunkt, hvor sagsøgerne havde anlagt sag ved High Court, endnu ikke sikkert, at beregningsmetoden for clawback-beløbet var ugyldig, eftersom Domstolen endnu ikke havde afsagt dom i Lomas-sagen. Da desuden dommen afsagt af House of Lords, som sagsøgerne støtter sig på, først blev afsagt den 20. juli 1992, altså efter vedtagelsen af den omtvistede bestemmelse, kan Kommissionen vanskeligt forstå, hvorledes denne dom skulle kunne give anledning til nogen legitime forventninger hos sagsøgerne. Det er klart, at der inden dommens afsigelse ikke efter gældende engelsk ret bestod noget krav på tilbagesøgning i sådanne situationer som i den foreliggende sag. Sagsøgerne burde desuden også have forudset, at såfremt Domstolen i sin dom i Lomas-sagen annullerede beregningsmetoden i artikel 4 i forordning nr. 1633/84, havde Kommissionen intet andet valg end at vedtage en bestemmelse som den, denne sag drejer sig om, for at opfylde den forpligtelse, som påhviler den i henhold til EF-traktatens artikel 176. Endelig har Kommissionen anført, at den af sagsøgerne anlagte fortolkning af indholdet af præmis 30 i dommen i Lomas-sagen med hensyn til anlagte retssager »efter gældende national lovgivning« er helt fejlagtig.
- 43 Kommissionen har vedrørende den anden del af anbringendet anført, at det ikke bør være umuligt for en eksportør at beregne det betalte præmiebeløb for produkter, for hvilke der senere er erlagt clawback-afgift. Kommissionen erkender dog, at der kan opstå vanskeligheder, hvilket også er grunden til, at den anfægtede bestemmelse fastsætter en anden tilbagebetalingsmetode. Denne er en rimelig løsning, hvis der er lidt et tab på grund af ulovligheden af metoden i artikel 4 i forordning nr. 1633/84.

- 44 Det Forenede Kongerige har anført, at det første anbringende er baseret på en fejl-
agtig forudsætning, for så vidt som det lægges til grund, at sagsøgerne har ret til at
få tilbagebetalt de beløb, der er erlagt i clawback-afgift, skønt det fremgår af dom-
men i Lomas-sagen, at deres ret til tilbagebetaling er klart begrænset til beløb, der
er betalt for meget. Det er klart, at selv om den anfægtede bestemmelse ikke var
blevet vedtaget, burde sagsøgerne i henhold til de nationale regler om bevisbyrden
have ført bevis for de beløb, som de hævder at have betalt for meget. Dommen
afsagt af House of Lords, som sagsøgerne har henvist til, indeholder intet, der kan
ændre denne bevisbyrde. Den eneste følge af vedtagelsen af den anfægtede artikel
er, at der foreligger en anden tilbagebetalingsmetode, hvis formål er at mildne de
vanskeligheder, som sagsøgerne kan blive stillet over for, når de skal hæve bevis-
byrden.

Rettens bemærkninger

— Den første del af anbringendet støttet på de engelske lovbestemmelser om til-
bagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb

- 45 Inden dommen i Lomas-sagen var krav om betaling af clawback-afgift ikke fuld-
stændig uden hjemmel, trods det forhold, at Domstolen i nævnte dom fastslog, at
artikel 4, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1633/84 (jf. ovenfor, præmis 9) var ugyldig.
- 46 Domstolen har ved at kende artikel 4, stk. 1 og 2, ugyldige, understreget, at selv
om enhver opkrævning af en afgift ved udførsel til en anden medlemsstat princi-
pielt er en hindring for de frie varebevægelser på det fælles marked, kan opkræv-
ning af en sådan afgift dog være begrundet inden for rammerne af en markedsord-
ning, der endnu ikke er udtryk for en fuldstændig gennemførelse af et
enhedsmarked, når afgiften tilsigter at udligne virkningerne af bestående ulige vil-
kår, der udspringer af den manglende fuldstændige gennemførelse af den pågæl-
dende fælles markedsordning, med det formål at skabe grundlag for, at produkter
omfattet af denne kan udveksles på lige vilkår, og således, at der ikke sker nogen
kunstig fordrejning af konkurrencen mellem producenter i forskellige områder
(præmis 15 i Lomas-dommen). Heraf fulgte, at opkrævningen af clawback-afgiften
derfor måtte gennemføres således, at den udligner virkningen af præmien ved
udførsel fra det pågældende område af produkter, som er blevet begunstiget af

denne støtteforanstaltning, og således, at ordningen ikke medfører en fordel for producenterne i dette område, hvilket ville være tilfældet, såfremt den opkrævede clawback-afgift var lavere end den ydede præmie, og således, at deres konkurrencemæssige stilling ikke påvirkes, hvilket ville være tilfældet, såfremt clawback-afgiften oversteg præmien (præmis 17 i Lomas-dommen).

- 47 Domstolens afgørelse vedrørte således ikke princippet om clawback-afgiften som sådan, men den omstændighed, at artikel 4, stk. 1, ikke sikrede, at beregningsmetoden for clawback-afgiften opfyldte sit formål, nemlig at udligne præmien ved produkternes udførsel. Dette bekræftede Domstolen også i FMC-dommen, hvori den fastslog, at opkrævningen af clawback-afgiften principielt er lovlig (præmis 28). Såfremt der overhovedet ikke blev opkrævet nogen clawback-afgift, ville dette i øvrigt have medført en endnu alvorligere fordrejning af konkurrencen mellem producenterne, hvilket ville have været uforeneligt med det princip, der lå til grund for afgiften. En medlemsstat, der udnyttede muligheden for at betale en variabel præmie ved slagtning, var derfor efter fællesskabsretten forpligtet til at sikre gennemførelsen af en sådan ordning på en sådan måde, at den ikke tilsidesatte nævnte princip.
- 48 Det bemærkes endvidere, at den kompetente nationale myndigheds forpligtelse i Det Forenede Kongerige til at opkræve clawback-afgift ved udførsel af produkter, for hvilke der var betalt en præmie, ikke fulgte af artikel 4 i forordning nr. 1633/84, men af artikel 9, stk. 3, i forordning nr. 1837/80, som ændret ved forordning nr. 871/84, og dernæst af artikel 24, stk. 5, i forordning nr. 3013/89, som bestemte, at der skulle opkræves et beløb svarende til den betalte præmie ved udførsel af produkterne fra den pågældende medlemsstat. En medlemsstat, der har udnyttet muligheden for at betale en variabel præmie ved slagtning som omhandlet af artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1337/80, som senere ændret, var trods dommen i Lomas-sagen forpligtet til at sikre, at der ved varernes udførsel fra dens område blev opkrævet et beløb, der svarede til den betalte præmie. Heraf følger, at den omstændighed, at en national myndighed opkrævede clawback-afgift i henhold til artikel 4 i forordning nr. 1633/84, ikke var fuldstændig uden hjemmel, trods den omstændighed, at bestemmelsens stk. 1 og 2 senere blev kendt ugyldige.

- 49 Det bemærkes desuden, at de erhvervsdrivende, som inden dommen i Lomas-sagen modtog præmierne, havde fuldt kendskab til de betingelser, som gjaldt efter fællesskabsretten for en sådan ordning. Det må lægges til grund, at de erhvervsdrivende accepterede, at et beløb svarende til præmien ville blive opkrævet for produkterne ved deres udførsel. Denne forpligtelse til tilbagebetaling af præmien var en del af gennemførelsen af ordningen om variable præmier efter fællesskabsretten. Heraf følger, at de erhvervsdrivende, som havde modtaget denne præmie for visse produkter, ikke kunne nære en berettiget forventning om, at de kunne bevare denne præmie, når de udførte de nævnte produkter. Sagsøgerne har i deres indlæg erkendt, at de inden dommen i Lomas-sagen betalte de beløb, der blev afkrævet dem i clawback-afgift, idet de gik ud fra, at de juridisk var forpligtet hertil. Med andre ord forventede de på det tidspunkt, hvor de havde erhvervet produkterne fra erhvervsdrivende, som havde oppebåret en præmie, at denne præmie skulle tilbagebetales, når produkterne blev udført.
- 50 Med hensyn til de principper i engelsk ret, som sagsøgerne har påberåbt sig til støtte for deres anbringende, bemærkes, at gennemførelsen af ordningen i engelsk ret selv afhænger af de foranstaltninger, der er blevet indført ved fællesskabsretten. Når henses til det kriterium, der var afgørende for den rette funktion af ordningen med variabel præmie, nemlig nødvendigheden af at ophæve enhver kunstig konkurrencefordrejning mellem producenterne fra de forskellige områder, kunne sagsøgerne ikke forvente at kunne undgå at skulle betale clawback-afgiften. Modsat af, hvad sagsøgerne har anført, kunne kravene om tilbagebetaling altså ikke efter dommen i Lomas-sagen afgøres efter national ret således, at de erhvervsdrivende havde krav på tilbagebetaling af hele den opkrævede clawback-afgift, og ikke kun forskellen mellem den for meget betalte clawback-afgift og det faktisk ydede præmiebeløb.
- 51 Selv om fortolkningen og anvendelsen af national ret udelukkende henhører under de nationale retsinstanser, skal en part, som for nærværende Ret påberåber sig princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning på grundlag af en særet i de nationale lovbestemmelser, dog i tilstrækkelig grad godtgøre, at der eksisterer en sådan ret. Sagsøgerne, som har anført, at deres ret til tilbagebetaling af det

retsstridigt opkrævede clawback-beløb skal afgøres efter engelsk ret, har i denne sag ikke godtgjort, at de efter engelsk ret reelt fra dette tidspunkt havde kunnet nære berettigede forventninger af den karakter, som de har hævdet.

- 52 Det er klart, at afgørelsen fra House of Lords i Woolwich E B S-sagen (jf. ovenfor, præmis 38) ved sin afsigelse den 20. juli 1992 indebar en væsentlig ændring i den eksisterende retstilstand med hensyn til krav om tilbagebetaling af beløb, der var betalt med forbehold til en offentlig myndighed på grundlag af en beskatning, som senere blev kendt retsstridig. Dette fremgår klart af en gennemgang af indlæggene fra medlemmerne af House of Lords, herunder bl.a. Lord Browne-Wilkinson, som i overensstemmelse med flertallets mening udtalte, at medlemmerne var enige i, at »under den gældende retstilstand kunne afgifter, betalt med forbehold, på grundlag af en retsstridig beskatning ikke tilbagebetales i henhold til common law ... Det spørgsmål, som der består uenighed om, er, om der skal anlægges en ny fortolkning af principperne, som ligger til grund for denne løsning, således at der indrømmes ret til tilbagebetaling under de foreliggende omstændigheder. Vedrørende dette spørgsmål er jeg enig med Lord Goff, for så vidt som jeg mener, at det af de grunde, han har fremført, er nødvendigt at anlægge en sådan ny fortolkning«.

- 53 Med hensyn til betingelserne for ret til tilbagebetaling og muligheden for at henvise til en sagsøgers ubegrundede berigelse og af denne grund afslå tilbagebetaling af beløb, som retsstridigt er opkrævet af en offentlig myndighed og betalt til denne, henholdt House of Lords sig til Domstolens dom af 9. november 1983 (sag 199/82, San Giorgio, Sml. s. 3595). Domstolen udtalte i denne dom, at fællesskabsretten ikke var til hinder for, at der efter nationale lovbestemmelser ikke skulle ske tilbagebetaling af afgifter, når denne tilbagebetaling indebar en ubegrundet berigelse for modtageren, uanset at de pågældende afgifter var blevet opkrævet af en national myndighed i strid med fællesskabsretten. Som sagsøgerne selv har erkendt i deres indlæg, tilkommer det den nationale ret, som behandler deres krav, at afgøre, om der foreligger en sådan ubegrundet berigelse i denne sag, som indebærer, at sagsøgerne ikke kan få tilbagebetalt hele eller en del af det beløb, de kræver.

- 54 På grundlag af det anførte må det fastslås, at sagsøgerne ikke har påvist, at de med føje kunne nære den mindste forventning på grundlag af de faktiske forhold eller de nationale lovbestemmelser om at få tilbagebetalt hele den clawback-afgift, der var betalt inden dommen i Lomas-sagen. De har heller ikke godtgjort, at retssikkerhedsprincippet (som Domstolen også tog hensyn til i FMC-dommen — jf. dommens præmis 26, som henviser til den nationale rets første spørgsmål) er blevet tilsidesat.
- 55 Første del af dette anbringende må derfor forkastes.

— Den anden del af anbringendet om tilbagebetalingsbetingelserne i den omtvistede bestemmelse

- 56 Det bemærkes, at den anfægtede bestemmelses stk. 1 er i fuld overensstemmelse med erklæringen om ugyldighed i dommen i Lomas-sagen, idet bestemmelsen bekræfter de erhvervsdrivendes ret til tilbagebetaling af forskellen mellem den clawback-afgift, de har betalt, og det præmiebeløb, de faktisk har modtaget for de samme produkter, en beregningsmåde, som Domstolen fandt gyldig i FMC-dommen (præmis 34, 35 og 36 samt 45).
- 57 Den anden metode til beregning af tilbagebetalingsbeløbet er baseret på gennemsnittet af præmiebeløbet i en periode på fire uger. Denne anden valgmulighed blev indført for at tage hensyn til de vanskeligheder, som i hvert fald visse handlende havde med at fremlægge bevis for de præmier, der faktisk var blevet ydet andre erhvervsdrivende, fra hvilke de havde erhvervet de pågældende produkter. Den omstændighed, at denne valgmulighed blev indført, påvirker ikke gyldigheden af en bestemmelse, der er vedtaget i henhold til artikel 9, stk. 3, i forordning nr. 1837/80 og artikel 24, stk. 5, i forordning nr. 3013/89, en bestemmelse, hvis gyldighed Domstolen fastslog i FMC-dommen (præmis 37-45).
- 58 Sagsøgernes første anbringende må derfor forkastes.

Andet anbringende: tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

- 59 Sagsøgerne har anført, at artikel 2 i forordning nr. 1922/92 strider mod proportionalitetsprincippet, idet bestemmelsen, for at de kan opnå den tilbagebetaling, de har krav på, indeholder et beviskrav, som det er umuligt at opfylde. Bestemmelsen indebærer ifølge sagsøgerne, at de ikke kan anvende de retsmidler, som består i fællesskabsretten (jf. ovennævnte dom fra Domstolen i San Giorgio-sagen og dom af 19.11.1991, forenede sager C-6/90 og C-9/90, Francovich m.fl., Sml. I, s. 5357). Bestemmelsen indebærer også, at Kommissionen tilsidesætter sin samarbejdspligt i henhold til EF-traktatens artikel 5.
- 60 Kommissionen og Det Forenede Kongerige har anført, at den anfægtede bestemmelses tilbagebetalingsmetoder er forenelige med dens formål, som er at sikre anvendelsen af princippet om clawback-afgiften som bestemt i artikel 9, stk. 3, i forordning nr. 1837/80 og at give dommen i Lomas-sagen fuld virkning, og at disse metoder også er nødvendige for at nå dette mål.
- 61 Kommissionen har anført, at nærmere bestemt fuld tilbagebetaling af den af sagsøgerne erlagte clawback-afgift ville være i strid med proportionalitetsprincippet. En sådan foranstaltning ville indebære, at der af fællesskabsmidler udbetales betydelige beløb til sagsøgerne, som de juridisk ikke har krav på, hvilket ville give dem en ubegrundet fordel i forhold til deres konkurrenter.
- 62 Det Forenede Kongerige har anført, at den pågældende foranstaltning er forenelig med dommen i Lomas-sagen, og altså ikke kan udgøre en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet. Det Forenede Kongerige har understreget, at det er ganske normalt, at en person, som kræver tilbagebetaling af visse uretmæssigt erlagte beløb, skal godtgøre størrelsen af det for meget betalte beløb.

Rettens bemærkninger

- 63 Den anfægtede bestemmelse finder anvendelse på erhvervsdrivende eller deres rets-successorer, som inden den 10. marts 1992 har anlagt retssag eller indgivet en efter national lovgivning hermed ligestillet klage med henblik på tilbagebetaling af den inden dette tidspunkt erlagte clawback-afgift. Disse erhvervsdrivende var allerede i forbindelse hermed forpligtet til at løfte den bevisbyrde, som påhviler enhver part, der under et civilt søgsmål kræver tilbagebetaling af et skyldigt beløb, nemlig efter den nationale lov at føre bevis for nøjagtig det beløb, som skulle være betalt for meget. Den anfægtede bestemmelse ændrer intet herved, idet den alene bekræfter sådanne erhvervsdrivendes ret til tilbagebetaling af forskellen mellem den clawback-afgift, de har betalt, og de præmiebeløb, der faktisk er ydet. Fristerne for sådanne betalingskrav, bortset fra visse bestemmelser i den anfægtede artikel og beviskravet for fastsættelse af dette forskelsbeløb i hver sag er fortsat reguleret af de relevante nationale procesregler (jf. herved FMC-dommen, præmis 46-77).
- 64 De bevisvanskeligheder, som sagsøgerne har påberåbt sig, er ikke en følge af den anfægtede artikel som sådan, men måden, hvorpå de har drevet deres virksomhed på det pågældende tidspunkt, og særlig den omstændighed, at de ikke af de erhvervsdrivende, som de har opkøbt kødet af, har krævet den nødvendige dokumentation for de præmier, der var blevet udbetalt. Som Domstolen udtalte i FMC-dommen, forekommer det ikke åbenbart urimeligt at lade eksportørerne bære bevisbyrden, idet det såvel i artikel 9, stk. 3, i forordning nr. 1837/80 som i artikel 24, stk. 5, i forordning nr. 3013/89 nemlig klart er fastlagt, at clawback-beløbet skulle svare til præmien. En påpasselig erhvervsdrivende, som vidste, at han skulle betale clawback-afgift ved produkternes udførsel, burde derfor have truffet de nødvendige foranstaltninger for at sikre sig de nødvendige beviser med henblik på senere at dokumentere det pågældende beløb (præmis 36).
- 65 Sagsøgernes andet anbringende er derfor ikke holdbart.

66 Det fremgår af det ovenfor anførte, at sagsøgte må frifindes.

Sagens omkostninger

67 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, og Kommissionen har påstået dem dømt til at betale sagens omkostninger, tilpligtes de at betale sagens omkostninger. Det Forenede Kongerige, som har intergeneret til støtte for Kommissionen, bærer sine egne omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling)

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Sagsøgerne bærer sagens omkostninger in solidum.

3) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer sine egne omkostninger.

Lenaerts

Lindh

Cooke

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. juli 1997.

H. Jung

K. Lenaerts

Justitssekretær

Afdelingsformand